

UTOLSÓ LEHELETIG

EKKER ÉVA

Utolsó leheletig

Ekker Éva

EZ– Könyv©2021

ISBN

epub: *978-615-6279-48-4*

Pdf: *978-615-6279-49-1*

Szöveget gondozta: Tizslavicz Mária

Minden jog fenntartva!

Utolsó leheletig

A Kongresszusi Központ tizedik emeleti kistermében megszólalt a megbeszélés kezdetét jelző lágy dallam. A helyiség még félig sem telt meg, a megjelentek mégis idegesen mocorogni kezdtek. Fontos emberek voltak mind, akiknek az idő pénz, így egy percet sem voltak hajlandók elvesztegetni mások késése miatt.

De egy szavuk sem lehetett. Vanda, az Alapítvány kurátora másodpernyi pontossággal érkezett. Ötven körüli, diszkrét kosztümöt viselő asszony volt, akinek rövidre vágott, barna hajába bőségesen vegyültek ősz szálak, ez azonban nyilván nem zavarta, azért nem festette. Nem kevés rábeszélésébe került, míg meggyőzte a jelenlévőket, hogy meghallgassák, és összehozza őket ugyanazon időpontra, mégpedig ne egy videokonferencia keretében, hanem személyesen, ezért nem engedhette meg magának, hogy valamit elpuskázzon. Egy pillantással felmérte a létszámot. Az üres széksorok ellenére nem volt csalódott, hiszen benne volt a pakliban, hogy lesznek szép számmal, akik ígéretük ellenére sem jönnek el.

Miután köszöntötte az egybegyűlteket, bemutatta a nyilvánosság előtt kissé feszengő, húszas éveinek vége felé járó Timet, az Alapítvány főinformatikusát, aki mellel a fia volt. A fiatalember, noha a fizetéséből telt volna jobbra is, mit sem törődve az illusztris vendégekkel, meglehetősen használt farmert, valamint hasonlóan elnyűtt pólót hordott, amiknek makulátlan tisztaságához is erős kétségek fűződtek. Tette ezt büszke környezettudatosságából, illetve azokkal a szegényebb néprétegekkel való szolidaritásból, akiknek nem telt önhigiénizáló ruhákra.

Anyja rögtön a lényegre tért:

– Amint az Önök előtt ismeretes, két hét múlva városunkban kerül megrendezésre a Nemzetközi Klímavédelmi Konferencia, melyen részt vesznek és előadásokat tartanak a világ legtekintélyesebb klímakutatói, valamint a törekvéseinket támogató magas rangú politikusok és befolyásos üzletemberek. Nem túlzok, ha azt állítom, hogy ezzel az egész emberiség figyelmének a középpontjába kerülünk.

Egy öblös hang gúnyosan közbeszólt:

– Így igaz. És nyilván elkövetnek majd mindent, hogy a végsőkéig felhergeljék a közvéleményt, valami borzalmas jövő rémképét vetítve eléjük.

A közönség egy másik tagja is csatlakozott az előtte szólóhoz.

– Sajnos jócskán akadnak a mi versenytársaink között is olyanok, akik pénzelik őket, mivel a környezetvédelemnek nevezett divathullámot meglovagolva szeretnék új termékeket piacra dobni és kiszorítani onnan bennünket. Pedig semmilyen megdönthetetlen bizonyítékuk nincs arra, amit összehordanak.

A nő kapott a szón.

– Éppen ezért a szervezők arra az elhatározásra jutottak, hogy lehetőséget adnak azoknak is a Konferencián való felszólalásra és álláspontjuk kifejtésére, akik különféle okokból nem hisznek a globális felmelegedésben, vagy legalábbis abban, hogy azt emberi tevékenység okozza. Önök az effajta nézetek legismertebb képviselői, ezért úgy véltük, biztos szívesen élnének az alkalommal, hogy hallassák a hangjukat ezen a fórumon. Akkor minket sem érhetne az a vád, hogy egyoldalúan szemléltetjük a helyzetet, hiszen az érvek és ellenérvek a legszélesebb nyilvánosság előtt ütközhetnének.

A hangadó gúnyosan összehúzta a szemöldökét.

– Mit kérek ezért cserébe? Mert nem hinném, hogy csak úgy, önzetlenül ilyen nagyvonalúak lennének. Valamilyen csapda biztos el van rejtve a dologban, hogy mindenképpen maguk kerüljenek ki nyertesek belőle. És innentől én már nem is vagyok kíváncsi az egészre. – Felállt, és peckesen kivonult a teremből. Páran nyomban követték a példáját, míg mások egyelőre várakozó álláspontra helyezkedtek, de köztük is akadt, aki mielőbb tiszta vizet akart önteni a pohárba.

– Szóval, mik a feltételeik?

– Főinformatikusunk készített egy programot, amely szimulálja, milyen változások következnek be a Földön, ha továbbra is így folytatja az emberiség, és nem vált szemléletet, illetve áll át teljesen más életmódra. Szeretnék, ha egy rövid időre belekóstolnának abba a világba.

– Képzem, miféle szörnyűségekkel tüzdelte tele, tudományosnak álcázott fantazmagóriák alapján, hogy a véleményünk megváltoztatására késztesen bennünket. A magam részéről ebből nem kérek – indult a kijárat felé egy újabb résztvevő, nyomában a véleményét osztó emberekkel.

A kitartóbbak tovább érdeklődtek:

– Mennyi volna az a rövid idő, amire utalt?

– Valójában alig pár óra, de a szimuláció időkibővítő funkciójának köszönhetően a benne mozgók ezt sokkal hosszabb periódusként élnék meg.

– Plusz a rákésülés meg az utóhatások – számolgatta gyakorlatiasan az egyik megjelent. – Kösz, de ilyen hiábavalóságra nem áldozok ennyit az életemből. Ne is álmodjanak róla, hogy átmoshatják az agyamat!

Az emberek egyre-másra szállingóztak kifelé, a terem kezdett kiürülni. Vanda tartott tőle, hogy tengernyi erőfeszítés után végül dugába dől a tervük. Ha a többség már ennyitől besokallt, hányan futamodnak meg, miután a további részletekre is kitér? Mindamellet rendületlenül folytatta:

– Hangsúlyozni kívánom, hogy a szimuláció nem a Föld egészének egy adott időpontban fennálló állapotát tükrözi, hanem legkritikusabb területeinek azon deformációit mutatja be, amelyek szélsőséges esetben, de reálisan bekövetkezhetnek. Ezek közül egyesek korábbra, mások későbbre prognosztizálhatók.

– Nekünk milyen minőségben kellene részt vennünk a programban? – hangzott fel a kérdés, amitől Vanda a legjobban félt. Felkészült rá, ha megválaszolja, egyedül marad. Mégsem kerülhette ki, hisz ez volt a lényeg. Vett egy mély levegőt, és belevágott:

– Önöket úgy illeszteniék abba a közegbe, mintha eleve oda születtek és mindig ott éltek volna. Továbbá annak érdekében, hogy minél jobban beleéljék magukat a helyzetbe, ideiglenesen leárnyékolnánk a tudatukat, és a szimulációban játszott szerepüknek megfelelő emlékeket ültetnénk bele.

Az amúgy is gyér közönség döbbenet felmorajlott. Egyesek rögtön hangot is adtak felháborodásuknak.

– Még mit nem! Képesek volnának belehajszolni bennünket egy kétes kimenetelű kísérletbe, amiben meghalhatunk, örök életünkre megnyomorodhatunk, illetve az elménk teljesen elborulhat tőle?

Ismét mozgólódás támadt, és Vanda szinte meglepődött, hogy öt ember még mindig kitartott a helyén. Mindent bevetett, hogy legalább őket megtartsa.

– Nem lesznek nagyobb kockázatnak kitéve, mintha, mondjuk repülőre ülnének – bizonygatta. – A fiam már több ilyen programot készített, nem egyben maga is szerepet vállalt, továbbá nekem is volt szerencsém némelyikbe ideig-óráig bekapcsolódni. És mint a mellékelt ábra mutatja, nem esett semmi bajunk. Ezt a szimulációt is magunkon próbáltuk ki először, máskülönben nem is mernénk ajánlani. Amellett mindvégig figyelemmel fogjuk kísérni a tevékenységüket, és ha bármilyen rendellenességet tapasztalunk, azonnal kihozzuk önöket. Ily módon egy pillanatig sem lesznek veszélyben. Hozzáteszem, a szimulációval nem csak azt szeretnénk bemutatni, mivé fajulhatnak bolygónk életfeltételei, hanem azt is, hogyan előzhetnénk meg még időben a káros folyamatokat, ezért nem kell túlságosan rázós szituációkkal számolniuk.

– Meddig tart az a bizonyos amnézia? – érdeklődött egy harminc körüli, sportos férfi.

– Személyenként változhat, de a kilépést követő tíz percen belül mindenképpen elmúlik.

– Ha vállalnánk, akkor mi öten egy csapatot alkotnánk a program során? – érkezett a következő kérdés egy fiatal nőtől.

Vanda megrázta a fejét.

– Nem. Mindenkinek meglesz a saját külön útja, de nem kizárt, hogy azok néhol összefutnak majd egymással.

– Ez esetben fel fogjuk ismerni a többiekét?

– Nem valószínű. A rendszer legalábbis nem úgy lett megkonstruálva.

A helyiségben sűrű csend honolt. Vanda hagyott nekik időt arra, hogy megemésszék a hallottakat, és alaposan megfontolják a döntésüket. Már várta, hogy újabb emberek hagyják faképnél, sőt, talán mindenki.

A jóvágású harmincas flegmán hátradőlt a székében.

– Egész vagyonokat fizetek ki különféle kalandtúrákat szervező cégeknek, hogy az adrenalinszintemet felturbózzák. Ez meg ingyen van. Miért ne próbálnám ki?

Vanda mellkasában valamelyest enyhült a nyomás. Legalább egy alanyuk már biztosan lesz. És nem is akárki. A fiatal nő fészkelődött. Vajon elmegy? De inkább inspirálóan hatott rá a férfi önteltsége. Felvetette a fejét.

– Ne mondhassa senki, hogy mi nem érünk fel a férfiakkal! Ha ő benne van, én is megcsinálom!

Egy középkorú asszony szintén a részvételi szándékát jelezte.

– Igencsak furdalja az oldalamat a kíváncsiság, hogy mit foglal magába az a szimuláció. Szeretném a saját szememmel látni.

– Az már három – rögzítette magában Vanda felvillanyozva, s drukolt, hogy a maradék kettővel is szerencséje legyen.

Őszülő halántékú, korához képest jó karban lévő férfi volt az egyikük, aki most lebiggyesztette az ajkát.

– A többiek persze elpucoltak. Úgy tesznek, mintha nélkülözhetetlenek volnának, és nem érnék rá! Pedig szerintem egyszerűen berezeltek. Nekem mindenesetre van elég pénzem arra, hogy a legjobb szakembereket alkalmazzam, és velük végeztessen el a munka oroslánrészét, ezért mindig tudok időt szakítani arra, amire akarok. Tehát állok elébe, akármivel rémisztgetnek, de csak azért, hogy megbizonyítsam, nincs olyan aduász az úgynevezett zöldek kezében, amivel engem meggyőzhetnének az igazukról.

Már csak az ötödik ember volt hátra, és Vanda legnagyobb öröme ő is hajlandó volt belemenni a játékba. Fontoskodva taglalta az indokát.

– Én viszont pont azt szeretném megmutatni, hogy nyitott vagyok mindenre, és elfogulatlanul mérlegelem, mi a választóim érdeke. Számptalan tanulmányt olvastam a témában, és számomra azok voltak a meggyőzőbbek, amelyek a klímaváltozás okát nem az emberek nyakába varrják. De szabad a pálya, cáfolják meg őket, akkor változtatok az álláspontomon.

Vanda ki is egyezett ekkora a létszámmal és ezekkel a személyekkel, hiszen mind olyanok jelentkeztek, akiknek súlya van és a példájuk ragadós. Sokat fog nyomni a latban, hogyan viszonyul a

klímaváltozáshoz a légiközlekedés és a közúti szállítványozás nagyágyúja, a fosszilis energialelőhelyek meghatározó szeletét birtokló üzletember, valamint a Szenátus Energiaügyi Bizottságának elnöke. De nem szabad alábecsülni az apokalipszis elkerülhetetlenségét hirdető, mind több hívőt tömörítő egyház fanatikus vezetőjét, és a népesség drasztikus lecsökkentését szorgalmazó szervezet kiemelkedő népszerűségnek örvendő élharcosát sem.

A fiához fordult:

– Lássuk, mi sül ki ebből! Holnap reggel indítjuk a programot.

Kandar fázósan húzta össze magát az egész testét befedő csuklyás termoszruha alatt. Kesztyűs kezét egy melegítőhengerbe is beledugta, de még így sem sikerült teljesen kívül rekesznie a csontig ható hideget. Arcát, mint mindenkiét, beépített szemüveggel ellátott védőmaszk takarta, mely szája és orrllyuka előtt hálószerű anyaggá vékonyodott, hogy tudjon levegőt venni, illetve beszélni, természetesen csak módjával. Pontosan úgy nézett ki, mint a csikorgóra fagyott hóval borított járdákon hozzá hasonlóan sietve jövő-menő, munkába igyekvő járókelők bármelyike. Az utcakép meglehetősen egysíkú volt, hiszen minek divatoztak volna az emberek a védőöltözékekkel, mikor úgysem lehetett tudni, kit takarnak. Költségkímélésre törekedve amúgy is mindössze pár színben hozták forgalomba őket a gyártók, abban is csak központi utasításra, hogy a lakosok ne essenek depresszióba az egyenszürke ruhák tömegében. Így akár közeli barátok, sőt rokonok is köszönés nélkül, idegenként húztak el egymás mellett. Igaz, ez nem osztott-szorzott, hiszen társalogni úgysem állt volna le senki senkivel.

A férfi tanulta, hogy régen egy Golf nevű langyos tengeráramlat kellemes időjárást biztosított a szárazföld ezen részén, de ebben neki sosem volt része, mert mióta a hullám lelassult, majd teljesen leállt, a klíma drasztikusan megváltozott, és a terület az örök tél honává vált.

Az utat néhol egy-egy teázóbódé szegélyezte, ahol meleg ételt lehetett kapni és elfogyasztani az árukiadó ablak két oldalára szerelt,

fűtött pultokon. A kiszolgálók nem adtak poharakat, illetve tányérokat és evőeszközöket, azok ott lapultak a vásárlók táskájában, egy higiénizáló tokba helyezve, hogy ne kelljen minden használat után mosogatni. Csak mikor már túlságosan belepték a különböző ételek apró maradékai, akkor lötykölték el őket egy kis forró, fertőtlenítőszerrel tartalmazó vízben.

Kandart kellemes illatok lengték körül, de ő oda sem pislantott a bodegákra, inkább megszorította a lépteit, hogy mielőbb elhagyja ezt a városrészt. Neki erre nem futotta, annak meg nem volt értelme, hogy a nyálát csorgassa. A szeme sarkából azért látta, ahogy a nála tehetősebb vevők átnyújtják poharukat a boltosnak, aki pár jégkockát dob belé, amit megöntöz egy kanálnyi teasűrítménnyel vagy legalábbis annak nevezett valamivel. Az anyagokkal érintkezve aztán bekapcsol a poharak hőfejlesztője, és felolvasztja, majd ideig-óráig melegen tartja a testet jótékonyan átjáró, forró nedűt.

A férfi szanitéc volt, ezért járt neki valamennyi étkezési pluszjuttatás, felesége pedig egy kórházban dolgozott, ahol alkalma nyílt rá, hogy suttymban lecsípjén a betegek ellátmányából, és elcsenje azt. Ezenfelül kizárólag az olcsóbb webáruházakban vásárolt élelmiszerekre hagyatkoztak, amiket otthon olvastottak ki, illetve melegítettek ehető hőfokra. Erősítette önmegtartóztatásában a tudat, hogy csupán rövid ideig kell kihúznia a fagyban, rövidesen úgymint éppen elege lesz a hőségéből.

Csak csörtetett, mint egy szemellenzős ló, miközben fülvédőjén áthatolt az utcai kivetítőn futó műsor női vendégének vékony, idegesítően sipító hangja. Donna Shawes volt az, a legnépesebb nőmozgalom, a Szinglik Ligája elnöke. A szanitéc kívülről tudta a szövegét, annyit szajkózta a különböző csatornákon. Még az is felmerült benne, hogy a nőt titokban a Kormány pénzeli, hiszen a munkák szinte teljes automatizálása mellett semmi szüksége nem volt az államnak felesleges éhes szájakra. Mégsem bírta kizárni az agyából, annyira szenvedélyesen szónokolt. Most éppen valamelyik egyház vendégeként terjesztette a nézeteit:

– Nem vagyunk hajlandók szülőgépként funkcionálni, mikor minden értelmes ember tisztában van vele, mi vár a következő nemzedékekre. Lelkiismeretes nő nem hoz a világra gyermeket ilyen

körülmények közé. Felelőségünk teljes tudatában arra buzdítunk mindenkit, hogy védekezzen, és maradjon terméketlen!

Kandart nem igazán érdekelték az elvek. Ők, mint megannyi honfitársuk, merő kényelemből nem vállaltak gyereket. Még meggondolhatták volna magukat, hisz mindössze a harmincas éveikben jártak, de semmi kedvük sem volt feláldozni a javaikat és a szabadidejüket egy csemetére.

Most a műsorvezető vette át a szót.

– A férfiak nemzőképessége és a nők teherbeesési esélyei számottevően lecsökkentek amiatt, hogy az ivóvizekből hosszú időn keresztül, egyesek szerint a mai napig, nem szűrték ki kellően a gyógyszerek, köztük a fogamzásgátlók vizelettel beléjük kerülő maradványait. Nem gondolja, hogy ez már önmagában is éppen elég nagy születéscsökkenést okoz? Már így is fennáll a veszélye, hogy hosszabb távon akár teljesen kihalhat az itt élő népesség. Nem tartanak ettől?

Shawes saját érvei alátámasztására használta a szavait.

– Nem hogy tartunk tőle, hanem kifejezetten ez a célunk. Szeretnénk megrövidíteni az emberiség hosszú, fájdalmas agóniáját, és mielőbb rövidre zárni a dolgokat.

– Azt se feledjük, hogy a mi társadalmunk az emberiségnek így is csupán a töredékét képezi. Ha nálunk mindenki meg is fogadná az önök tanácsát, a világ többi tájain erre vajmi kevés az esély. Ott mindenképpen szülni kénytelenek a nők a tudatlanság, illetve a hagyományos munkamegosztás miatt. Míg az önök javaslatára mi szép lassan elfogyunk, ők tovább sokasodnak. A végén annyira legyengülünk, hogy képtelenek leszünk visszatartani a határainkon lesben álló tömegeket, melyek teljesen maguk alá gyűrhetnek bennünket a kultúránkkal együtt.

– Attól tartok, ez így is elkerülhetetlen. Mi semmiképpen sem bírnánk lépést tartani az ő népességnövekedésükkel. Minél inkább szaporodunk, annál nagyobb számú leszármazónkat taszítjuk ezek elé az agresszív hordák elé. Jobb, ha ehelyett kiürítjük előttük a terepet, aztán csak jöjjenek, romboljanak és főjenek egymás levében, építsenek ki akármilyen barbár civilizációt.

– Mi lenne, ha befogadnánk, akit csak lehet, és a saját szokásainkhoz szocializálnánk őket, ez által megelőzve az ön által felvázolt alternatívát? Hiszen Isten alapvetően azért teremtette az embert, hogy legyen termékeny, szaporodjon és töltsse be a földet.

Shawes kategorikusan elutasította a felvetést.

– A Föld már megtelt. Ahány embert képes volt, annyit rég felszívott a társadalmunk. Sőt, annál sokkal többet is, hisz a mi korlátozott mértékben rendelkezésre álló kenyereinket eszik és vizünket isszák.

– Miért ne tennék, ha ugyanúgy megdolgoznak érte, mint mi?

– Nem a munkahellyel rendelkező betelepülőkről beszélek, hanem azokról, akik képtelenek beilleszkedni akár azért, mert nem rendelkeznek semmilyen használható szakképzettséggel és nem is óhajtanak ilyenre szert tenni, akár azért, mert eleve illegálisan szökdöstek ide.

Míntha a nő szavait akarná igazolni, a szanitéc orra előtt egy sajnos nem túl ritka jelenet játszódott le. A gyalogosok egyike villámgyorsan a legközelebbi bódé előtt termett, ruhája alól fegyvert rántott elő és a kiszolgálóra fogta:

– Ide a kaját, a piát meg a pénzt! – rivallt rá, miközben eléje dobta a hátitáskáját.

A rablás ilyenkor a következőképpen szokott folytatódni: az eladó a fogát szívja, de eleget tesz a felszólításnak, és átadja az aznapi készletét, aminek végleg búcsút mondhat, hisz a tettes kiléte megállapíthatatlan, ezért a rendőrség nem foglalkozik az ügyvel.

Mivel ennyi veszteség elenyésző volt az üzletek bevételéhez képest, a szanitéc nem tudta szívből sajnálni az áldozatokat. Áruikat fillérékért, jobbára féllegális úton szerezték be a világ legszegényebb régióiból, majd sokszoros haszonnal adtak túl rajtuk. Nem véletlen, hogy az ilyesféle standokhoz kizárólag busás kenőpénzekkel vagy kitűnő összeköttetésekkel lehetett hozzájutni. Az effajta esetek közel sem ingatták meg a boltosok egzisztenciáját, de a rendőrség tehetetlensége és közönye miatt annyira elharapóztak, hogy egyre érzékenyebb veszteségeket okoztak nekik.

Bizonyára ennek tudható be, hogy a sértett ezúttal egészen egyedi megoldást választott. A bódé tetejéből mintegy varázsütésre sűrű

golyózápor robbant ki, és a másodperc töredéke alatt szitává lyuggatta a támadót.

Szóval ez lesz az új módi – vonta meg a vállát Kandar, és megállás nélkül folytatta az útját. A többi járókelő sem izgatta magát, egyszerűen átlépték vagy megkerülték a tetemet, az érintett bodega vendégei pedig rövid bámészkodás után zavartalanul eszegettek és iszogattak tovább.

A tulajdonos riasztotta a rendőröket, akik hosszas unszolásra, csak akkor voltak hajlandók kijönni, mikor értésükre adta, hogy az elkövető már le van terítve, nekik mindössze annyi a dolguk, hogy a hulláját elszállítsák. Ha már ott voltak, a járőrök azért felvettek egy rövid jegyzőkönyvet, miszerint az árus önvédelemből, jogszerűen cselekedett, bekaptak nála némi harapnivalót, aztán lezárták az ügyet.

– Legalább egy léhűtővel kevesebb – dűnnyögték a bajszuk alatt.

Elhagyva a viszonylag meleg sikátorokat, a szanitécra ismét rátört a farkasordító hideg. Reszketett olcsó védőruhája alatt, de remélte, hogy az előtte álló hosszú kerékpárút majd felpezsdíti a véréit.

Az agglomeráción belül tilos volt minden más földi járművel való közlekedés – kivéve néhány elektromos autótípust –, a háztartások által okozott levegőszennyezettség szinten tartása érdekében. Az állandósult tél miatt szünet nélkül fűteni kellett, még azzal együtt is, hogy az emberek otthon szintén védőruhát viseltek, szabadidős kivételben. A földgázhasználat volt a leggyakoribb, mely jelentősen hozzájárult az üvegházhatáshoz, de mivel a családok többsége anyagilag nem tudta fedezni a tisztább energiaforrásokra való átállást, nem lehetett egykönnyen megszüntetni. A szén-, illetve fatüzelés már régóta bűncselekménynek minősült, a legszegényebbek titokban mégis ehhez folyamodtak, mivel különben megfagytak volna, ezért a hatóságok általában félrenéztek, ha ilyesmit tapasztaltak. Még örültek is, hogy nem a szemetesből összekapart hulladékokat égették el, melyek mérgező füstje akár azonnali halált is okozhatott.

A biomassza alkalmazása kedvező alternatíva lehetett volna, ám már az is csak korlátozott mértékben állt rendelkezésre, mivel a termőterületek az éghajlatváltozás miatt lecsökkentek, ennek köszönhetően az ökológia egyensúly megbomlott, egyes vidékeken pedig állandósultak az éhínségek.

A járműraktárhoz érve Kandar kiváltotta a biciklijét, felpattant rá, és a megszokott, közepes tempóban hajtani kezdett.

Elég hosszú volt az út, de már kitapasztalta, hogyan kell beosztania az erejét. Az egymással csaknem teljesen összeérő településeken belül valamivel tisztább volt a levegő, így jobban bírta tüdővel, a köztük lévő többsávos utakon viszont hamar eldugultak maszkja száj-, illetve orrnyílásának károsanyag-szűrő betétei, ezért többször meg kellett állnia cserélni őket. Itt ugyanis a szerényebb anyagi körülmények között élő, ugyanakkor kényszerűségből lakóhelyükön kívül eső munkahelyekre ingázó dolgozók kedvéért engedélyezték az olcsóbb, hagyományos meghajtású járművek közlekedését is.

A rossz nyelvek szerint ez pusztán ürügy volt, a tolerancia valójában az energialobbi érdekeit szolgálta. A hagyományosan kőolajkitermelő országok, illetve cégek ugyanis némi vízért cserébe szinte korlátlan mennyiségben ömlesztették az olajat és a gázt a forgalmazókhoz, akik azok eladásából még az itteni, relatíve alacsony árak mellett is mesés nyereségre tettek szert. Ezért ádáz harc dúlt a vízbázisokért, enyhébb esetben korrupcióval, politikusok befolyásolásával, jogi trükkökkel, rosszabb esetben véres leszámolásokkal. Az átlagember számára mindez azt jelentette, hogy egyre kevesebb vízhez jutott egyre több pénzért, ami növelte a társadalmi feszültségeket. Tovább borzolták a kedélyeket a közszájon forgó különböző mendemondák. Hallani lehetett például olyan esetekről, mikor lakosság ellátása a kritikus szint alá süllyedt, miközben a közel-keleti olajmezők tulajdonosai a tőlük elszállított vízzel teli medencékben lubickoltak ágyasaikkal.

Kandar azonban most nem morfondírozhatott mindezen, mert körülbelül a táv felénél váratlan, bár mostanság egyre gyakoribb helyzet állt elő. Valamiért, talán egy előre nem jelezhető front hatására, hirtelen megenyhült az idő, és a magasban sötét felhők gyülekeztek. A férfi tartott tőle, hogy ennek a fele sem tréfa. Balsejtelmé beigazolódott. Megnyíltak az ég csatornái, és nehéz, nyálkás csapadék kezdett hullani rá, amit az egyszerűség kedvéért ónos esőnek neveztek. Abban a pillanatban mintha filmszakadás következett volna be, gyakorlatilag megállt a forgalom. Az úthálózat túlnyomó részét ugyanis a hivatalosan ráfordított horribilis összegek

ellenére még mindig nem vonták be csúszásmentes felülettel, és mivel az erre szánt pénzek kézen-közön eltűnedezték, bizonytalan volt, hogy egyáltalán megtörténik-e ez valaha is. Addig a közlekedőknek be kellett érniük annyival, hogy a sok sávból mindenütt legalább egyet megcsináltak, mint ahogy itt is. Az átmeneti benuvátságot követően hirtelen mindenki abba akart besorolni, miközben a nagy sebességgel ott haladók ezt igyekeztek mindenáron megakadályozni. Tülekedés alakult ki, sokan erőszakkal akartak betüremkedni az autók közé, ezért megcsúsztak, és keresztben álltak az úton. Szóváltásoktól, veszekedésektől volt hangos a sztráda.

A szanitéc nem folyt ebbe bele, csak magában mérgeződött, tehetetlenül. Mindenesetre beszólt a munkahelyére, hogy késni fog. Bizonyára nem ő volt az egyetlen, aki így járt, mert megértően viszonyultak hozzá, és közölték, hogy megvárják a légitársaság állomáson.

Ez egyrészt jó hír volt, másrészt azt is jelentette, hogy mindenképpen fel kell vennie a munkát. Így viszont nem fog a szokott időben odaérni a körleteibe, ami akár végzetes következményekkel is járhat. Idegességét tetézte, hogy az esőcseppek megtapadtak a védőöltözékén, majd mikor lerázta őket, csúnya koszfoltokat hagytak rajta, sőt, enyhén ki is marták. Csak legalább a mai napot bírja ki – fohászkozott. Most muszáj lesz új ruhát vennie. Ki fogja neki ezt a kárt megtéríteni? Valószínűleg senki, így megint ugyanilyen ócskaságot lesz kénytelen vásárolni, ami az első ónos esőben szintén tönkremegy.

Ez egyszer előnyére vált, hogy kerékpárral közlekedett, mert ugyan életveszélyes manőverek árán, de könnyebben lavírozta be magát a csúszásmentes sávban robogó autók közé, ahol újra gyorsabban tudott pedálozni.

Közben az útmenti csapadéktározókban egyre magasabbra emelkedett a vízszint, ami elvileg hasznos dolog volt, mégsem mert jobban belegondolni, hogy meghatározott tisztító eljárásokat követően ez fog majd ivóvízként folyni a csapjából.

Végre megérkezett a cég buszmegállójához, ahol ott vesztegelt egy légitársaság. Mikor beszállt, még mindig nem indultak el, hanem

megvárták a később érkezőket, ami további csúszást jelentett, de ez most már szinte mindegy volt.

Mikor mindenki összejött, felemelkedtek a többi, napenergia meghajtású légitaxi, illetve légitaxi közé. Kandar mintha egyszeriben kicserélődött volna. Felsőbbrendűnek érezte magát, hisz ez a gazdagok és kiváltságosok terepe volt, ezért enyhén lesajnálva szemlélte az alant kínlódó embertársait. Élvezte az akadálytalan suhanást és lenyűgözte a körülöttük röpködő járművek nyüzsgése. Mindig ez volt számára a nap egyik fénypontja, melyet csak a visszaút múlt felül.

Hamarosan megérkeztek a zónahatár szélén létesített telephelyhez, ahol rögtön az eligazításra irányították őket.

A szanitéc végigpásztázta a többieket. Vajon kit kap ma társul? Olyan biztos nem lesz, akit ismer. Ebben a munkakörben ugyanis a rendkívül nagy fluktuáció miatt mindig sok volt az újonc. A betanítást úgy oldották meg, hogy a régebbi dolgozók mellé a kezdők közül osztottak be valakit.

Kandart ma is azokba a körletekbe küldték, amelyekbe általában járni szokott, ami kicsit megnyugtatta. Igaz, az időintervallum nem a legkedvezőbb, de legalább a terepen jól kiismeri magát.

A munkakezdés borongós hangulatát bizonyos fokig oldotta a jóleső bizsergés, hogy újra birtokba veheti saját, külön bejáratú siklóját, amit szintén napelem működtetett. Innentől kezdve ő volt a kizárólagos ura nem csak a gépnek, hanem a mellé rendelt újoncnak is, aki már ott várta a jármű mellett.

Mivel a kezdők túlnyomórészt naiv tejfölösszájúak voltak, akiknek fogalmuk sem volt róla, hova jelentkeztek, meglepte, hogy ezúttal egy érett férfivel találta szemben magát, aki vele nagyjából egykorú lehetett. A külseje más téren is elütött a többiekétől. Mindenkinek rövid volt a haja, hogy minél könnyebben lehessen tisztítani, de ezt a figurát olyan tüsire nyírták, hogy csak némi sötét árnyalatú sörte fedte a fejét. Másrészt az általánosan elfogadott borosta helyett – a mindennapi borotválkozásra senki sem szívesen fecsért vizet – szakállt viselt, amihez bajusz is társult. Ezen összhatás mellett sasszem kellett hozzá, hogy valaki felismerje benne az egyébként

egész jóképű pasast. Kandar látott már ilyet, sejtette, honnan szalajthatták, ezért nem igazán szimpatizált vele.

Az idő előrehaladott voltára tekintettel egyelőre nem kérdezősködött, hanem úgy döntött, hogy a kötelező felkészítést majd menet közben adja meg neki. Most mindössze kurtán biccentett bemutatkozás gyanánt.

– Elan Kandar vagyok.

– Engem André Fortannak hívnak – viszonzta alkalmi társa.

A szanitéc behajolt a siklóba, és két speciális védőruhát halászott ki belőle. Az egyiket odadobta a férfinak.

– Öltözz át gyorsan, aztán nyomás!

Mikor már a levegőt hasították, az újonc érkezettnek látta az időt, hogy érdeklődjön:

– Mi szükség van rá, hogy beöltözzünk? Tudomásom szerint a gép fel van szerelve légkondicionálóval.

– Az igaz, de ahogy közeledünk a forró övezethez, egyre kevésbé bírja a strapát, és a sikló belseje felmelegszik. Ezt még el lehetne viselni, de van, ahol el kell hagynunk a járművet, az ottani hőséget pedig a mi fajtánk szervezete nem bírja.

– Nekem azt mondták, hogy nem szállunk le, kizárólag felülről szórunk rájuk fertőtlenítőt, nehogy a betegségeik átterjedjenek ránk, aztán húzunk is vissza.

A szanitéc legyintett.

– A kezdőket mindig ezzel etetik, nehogy már akkor bedobják a törölközőt, mikor még bele sem kóstoltak. Legalább egy napra így is munkaerőt jelentenek, és a főnökök reménykednek, hogy itt ragadnak, hiszen ennek a munkahelynek is vannak előnyei. Bár ma...

– Mi van ma? – figyelt fel Fortan.

Kandar a fejét csóválta.

– Ez a késlekedés nagyon betett nekünk. Általában a napi csúcshőmérséklet idején látogatunk el a körletekbe, mikor árnyékban nagyjából 50 fokot mutat a hőmérő, ezért a mihasznák visszahúzódnak a vackaikba, és totálisan kifekszenek. Ilyenkor kockázatmentesen bemehetünk közéjük, és közvetlen közélről, majdhogynem egyenként lepermetezhetjük őket a steril oldattal. Most azonban, mire odaérünk enyhülni fog a forróság, ezért várhatóan éledezni kezdenek. Ekkorra

már olyannyira felforr az agyvizük, hogy csaknem beszámíthatatlanná válnak. Felerősödnek az agresszív hajlamaik és nekiesenek egymásnak, vagy ha éppen minket érnek, akkor nekünk. Sajnos volt már erre nem egy precedens. De ne félj, én rutinos vagyok! – düllesztette ki a mellét a szanitéc. – Kövesd mindig vakon az utasításaimat, akkor nem lesz semmi gubanc! Ellenkező esetben viszont mindkettőnket életveszélyes helyzetbe sodorhatsz. Megértetted?

André bólintott. Takarékoskodott a beszéddel, mert eléggé ki volt száradva a torka. Elő is hozakodott vele.

– Nem ihatnám meg a plusz vízellátmányomat?

Felettese elutasította a kérését.

– Azt csak visszafelé szoktuk elfogyasztani. Hidd el, akkor rettenetesen fogsz kívánni valami kellemesen hűvös italt. Sokan kifejezetten e miatt a juttatás miatt dolgoznak itt. Napjában egyszer kedvükre ihatnak, szinte nyakló nélkül. Csak később jönnek rá, hogy ezzel sem pótolják teljes egészében a munka közben elpárolgott verítéket. Ha az otthoni készletekből nem tudják kiegészíteni a folyadékbevitelt, az hosszabb távon akár kiszáradáshoz is vezethet. Ilyenformán az a víz csupán látszólag többletszolgáltatás. Akinek van esze, dobbant is innen, mihelyt teheti. Azért olyan sok a mindenféle jöttment újonc.

Kísérője elvörösödött. Kandar kicsit bánta, hogy ilyen durván fejezte ki magát, de túl sokat nem agyalt a dolgon, hiszen először látta ezt az embert, és valószínűleg utoljára, miért kellene különösebben törődnie a lelkivilágával?

Fortan lenyelte a sértést, ám a víz tekintetében nem engedett:

– Nagyon szomjas vagyok. A Gyűjtőházban azt mondták, hogy nekem nem jár a reggelihez folyadék, mert itt úgyis kapok.

– Átvágtak – közölte egykedvűen a szanitéc. – Biztos ellopták a részedet. Az itteni járandóságodat azonban akkor sem adom oda. Meqlátod, hazafelé még megköszönöd!

André füstölgött magában, de nem tehetett semmit.

Kandar, mintha mi sem történt volna, folytatta:

– Az viszont tényleg szuper, hogy műszak után lehetőségünk van megmosakodni. Ez azt jelenti, hogy bekenjük magunkat szappannal,

amit aztán kevés vízzel leöblítünk. Mondjuk, erős a gyanúnk, hogy lényegében mindig ugyanazt a vizet kapjuk vissza megszűrve, fertőtlenítve és valamelyest felhígítva, hiszen alig kell szappant használnunk, a folyadék majdhogynem magától felhabzik rajtunk. Ránk is fér a tisztálkodás, mert a védőruha alatt izzadunk, és bizonyos mértékig össze is koszolódunk a sűrűn szálldosó, apró sivatagi portól. Pedig elméletileg az öltözékünk nedvszívó, és nem ereszt át semmit. A gyártójuk azonban jól fekszik a főmuftiknál, ezért megengedheti magának, hogy az állami megrendelésekből kilopjon egyet s más.

– Ha ilyen mostohák a körülmények, te miért dolgozol itt még mindig?

– Mert máshol sem sokkal jobb. Hajtani mindenütt kell, a fizetések sem nagyobbak, a tetemes környezetvédelmi adót pedig egyformán levonják itt is, ott is. Ráadásul bizonytalanok az állások, bármelyik egyik pillanatról a másikra megszűnhet. Pang a gazdaság, az emberek alig vásárolnak valamit, nincs nagy kereslet, legfeljebb az olcsó védőruhákra meg az alapvető élelmiszerekre, illetve vízre. Ez legalább stabil hely, igaz, gyomor kell hozzá. No, azt hiszem, elmondtam minden fontosat, a többit majd megtapasztalod a terepen. Most te jössz! Mesélj magadról! Hogy keveredtél ide?

André némiképp restelkedve válaszolt:

– A Gyűjtőházból küldtek. Mialatt elbírálják a menekültstátuszra vonatkozó kérelmemet, dolgoznom kell.

Kandar is pont erre tippelt.

– Igen, az ilyeneket szokták a lega... – majdnem kicsúszott a száján, hogy a legalantasabb, de rájött, hogy ezzel önmagát is degradálná, ezért gyorsan javított: – a legnagyobb bátorságot igénylő munkákra küldeni. Te honnan származol? Nem sok embert engednek be rögtön a védett zónába. A menekültek tömegeit tisztes távolban, a határokon elkerített körletekben tartják, olyanokban, amilyenekbe most megyünk, és nekik a nullával egyenlő az esélyük arra, hogy valaha is bejussanak közénk, a szabad világba. Nem is értem, mit reméltek az idióták, mikor elhagyták a szülőhazájukat és nekiindultak a vakvilágnak, sokszor több ezer kilométert megtéve, jórészt gyalog, sőt mezítláb. Azt hitték, hogy a mi készleteink kimeríthetetlenek? Hogy itt majd a szájukba repül a sültgalamb, és az utcák helyén is víz

folyik? Míg mi majd megszakadunk, hogy valahogy fenntartsuk magunkat, melóznunk éjt nappallá téve, kényszerű takarékoságból megvonunk magunktól mindent, ami nem alapvető szükségletünk, és szakembereink versenyt futva a klímaváltozással a mi zsebünkből kivett irdatlan összegekből keresnek megoldásokat a túlélésre, addig ők elvárják, hogy csak úgy szívességből engedjük rátenni a kezüket mindenünkre.

– Senki sem tehet róla, hova született. És nem csak az ő hibájuk, hogy ide jutott a világ. Ebben a mi régióknak is oroszlánrésze van. Ezek az emberek azért váltak földönfutóvá, mert a lakóhelyükön már lehetetlen élni – jegyezte meg halkán André.

Kandarnak bökte a csőrét, hogy beosztottja feleselni mer vele. Rámordult:

– Akkor te mit csinálnál? Szívélyesen betessékelnéd őket hozzánk? Azzal csak azt érnék el, hogy nem jutna sem nekünk, sem nekik. Legyenek hálásak, hogy egyáltalán segítjük őket. Azokból a csomagokból minimális szinten eltengődhetnek. Ha ennél jobban akarnak élni, akkor húzzák el innen az irhájukat, és tegyenek valamit érte az otthonukban, ahogy mi is.

Fortan nem erőltette tovább a dolgot, hisz ismerősek voltak számára ezek az érvek, és tisztában volt vele, hogy felesleges volna vitába bocsátkoznia, úgysem érne el vele semmit.

A szanitécnek sem hiányzott most egy szóváltás, volt más gondja is, ezért inkább tovább faggatózott:

– Honnan is érkezted? Mivel érted el, hogy egyáltalán foglalkozzanak a menekültkérelmeddel?

André elkomorodott.

– Eredetileg Floridában éltem és mérnökként dolgoztam. Kitartó, sziszifuszi küzdelmet folytattunk a tengerszint drasztikus emelkedésével és az egyre gyakoribb áradásokkal szemben, míg végül a temérdek pénz és munkabefektetés ellenére kudarcot vallottunk. Hazámat, ahol felnőttem, elnyelte az óceán. Sokan közülünk Alaszkába vagy Grönlandra költöztek, mivel jelenleg az emberek számára ott a legkedvezőbb az éghajlat. Viszont azokon a helyeken a gyors felmelegedés, valamint a jégréteg, illetve a hótakaró elolvadása miatt olyan baktériumok és vírusfajok éledtek fel több évszázados

álmukból, amilyenekkel a mai tudósok eddig nem találkoztak. A gőzerővel folyó orvosi kísérletek ellenére egyelőre csupán korlátozottan tudnak védekezni ellenük, ennél fogva folyamatosan tizedelik a lakosságot. Kamatoztathattam volna a tudásomat máshol is, hisz Amerika csaknem teljes partvidéke fölött ott lebeg Damoklész kardja, de Észak-Európa is hasonló problémákkal küzd, ezért az itteni kollégáim addig rágták a fületem, hogy a gyakorlati tapasztalataimat osszam meg velük, míg beadtam a derekam, és ezt az övezetet választottam. Arról azonban elmulasztottak tájékoztatni, hogy amennyiben itt akarok maradni, akkor végigjártják velem a hivatalos migrációs eljárást. Ebbe pedig nem volt túl kellemes belecsöppenni. Alapvetően úgy kezelik az embert, mintha csaló és hazug volna, hamis iratokkal. A vagyonomat zárolták, kijelölt tömegszálláshelyen kell élnem, és itt kell dolgoznom, míg minden rám vonatkozó adatot és információt milliószor és millió szempontból át nem vizsgálják.

Kandar nem látta ennyire tragikusnak a helyzetet.

– Szerintem meg kifejezetten mázlista vagy. Sok hozzád hasonló, másik védett zónából áttelepülővel nem is foglalkoznak. Mivel a korábbi lakóhelyüket ért természeti csapások miatt nem lehet minden kétséget kizáróan bizonyítani a személyazonosságukat, egyenesen kihajítják őket valamelyik körletbe, a külső területekről idevándoroltak közé.

A mérnök hátán végigfutott a hideg. Mi lesz, ha ő is erre a sorsra jut?

– Messze vagyunk még? – kérdezte, csak hogy más irányba terelje a gondolatait.

Kandar előremutatott a karjával.

– Nézd csak! Az első körletemet mindjárt elérjük. Ez a kiszáradt Tigris és Eufrátesz folyó elsivatagosodott medre. Pontosabban a Tigrisben valamennyi víz még csordogál, ezért hozták ott létre az egyik menekülttábor. Ha tehettem volna, ide jöttem volna utoljára, mert ez a legkevésbé rizikós hely, de sajnos be kell tartanom az előírt menetrendet.

– A többi mitől rizikósabb? – érdeklődött André.

– Majd meglátod – intézte el kurtán a szanitéc. – Vagyis reméljük, nem látod meg soha – helyesbített sietve.